

POSTANOWIENIE

Dnia 19 kwietnia 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Grzegorz Misiurek (przewodniczący)

SSN Anna Kozłowska (sprawozdawca)

SSN Zbigniew Kwaśniewski

w sprawie ze skargi W. J. P. i K. O. - P.

na postanowienie Komornika Sądowego z dnia 26 lipca 2011 r.

w sprawie Km .../11,

w sprawie z wniosku wierzyciela Podlasko - Mazurskiego Banku Spółdzielczego

w Z.

przeciwko dłużnikom W. J. P. i K. O. – P.

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 19 kwietnia 2012 r.,

zażalenia dłużników

na orzeczenie o kosztach procesu zawarte w punkcie drugim

postanowienia Sądu Okręgowego w .

z dnia 19 października 2011 r.,

- 1. odrzuca zażalenie,**
- 2. zasądza od W. P. i K. O. – P. na rzecz Podlasko - Mazurskiego Banku Spółdzielczego w Z. kwotę 300 (trzysta) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu zażaleniowym.**

Uzasadnienie

W postępowaniu egzekucyjnym toczącym z wniosku wierzyciela Podlasko-Mazurskiego Banku Spółdzielczego, dłużnicy – W. P. i K. O.-P. złożyli skargę na czynność komornika w postaci postanowienia Komornika przy Sądzie Rejonowym w B. z dnia 26 lipca 2011 r. sygn. akt AW Km ... . Rozstrzygając o skardze, Sąd Rejonowy postanowieniem z dnia 18 sierpnia 2011 r. uchylił punkt 5 tego postanowienia, w pozostałej części oddalił skargę i wnioski dłużników o wstrzymanie wykonania zaskarżonego postanowienia i o zawieszenie postępowania wywołanego skargą dłużników. Ponadto oddalił wniosek dłużników o zasądzenie od wierzyciela na ich rzecz kosztów postępowania. Na skutek zażaleń dłużników i wierzyciela od tego postanowienia, Sąd Okręgowy w B. postanowieniem z dnia 19 października 2011 r. oddalił oba zażalenia i zasądził od dłużników, solidarnie na rzecz wierzyciela, kwotę 1830 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.

Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania odwoławczego zostało zaskarżone przez dłużników, którzy zarzucili naruszenie art. 770 k.p.c., art. 98 § 2 w związku z art. 13 § 2 k.p.c., a także § 12 ust. 2 pkt 1 w związku z § 10 ust. 1 pkt 8 oraz w związku z § 10 ust. 1 pkt 7 i § 6 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu. Skarżący wnosili o uchylenie zaskarżonego postanowienia, domagali się nadto zasądzenia od wierzyciela na ich rzecz kosztów postępowania zażaleniowego.

W odpowiedzi na zażalenie wierzyciel wniósł o odrzucenie zażalenia oraz zasądzenie od dłużników na jego rzecz kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu zażaleniowym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 394¹ § 1 k.p.c. zażalenie do Sądu Najwyższego przysługuje na postanowienie sądu drugiej instancji odrzucające skargę kasacyjną oraz skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia i na postanowienie co do kosztów procesu, które nie były przedmiotem rozstrzygnięcia sądu pierwszej instancji. Z kolei § 2 powołanego artykułu stanowi, że w sprawach,

w których przysługuje skarga kasacyjna, zażalenie przysługuje także na postanowienie sądu drugiej instancji kończące postępowanie w sprawie, z wyjątkiem postanowień, o których mowa w art. 398 1 k.p.c., a także postanowień wydanych w wyniku rozpoznania zażalenia na postanowienie sądu pierwszej instancji.

Przytoczone przepisy zostały zamieszczone w rozdziale 2 działu V tytułu VI księgi pierwszej części pierwszej kodeksu, regulującej postępowanie rozpoznawcze w procesie, natomiast zaskarżone postanowienie zostało wydane w postępowaniu egzekucyjnym. Zgodnie z art. 13 § 2 k.p.c., przepisy o procesie stosuje się odpowiednio do innych rodzajów postępowań unormowanych w kodeksie, chyba że przepisy szczególne stanowią inaczej. Rozważenia wymagała zatem kwestia, czy art. 394¹ k.p.c. może być stosowany, odpowiednio, w postępowaniu egzekucyjnym, unormowanym w części trzeciej kodeksu. Stosownie do ogólnie przyjętego w orzecznictwie i w doktrynie pojmowania zasad „odpowiedniego” stosowania przepisów, niektóre z nich znajdują zastosowanie wprost, bez żadnych modyfikacji i zabiegów adaptacyjnych, inne tylko pośrednio, a więc z uwzględnieniem konstrukcji, istoty i odrębności postępowania, w którym znajdują zastosowanie, a jeszcze inne w ogóle nie będą mogły być wykorzystane. Stosowanie „odpowiednie” oznacza w szczególności niezbędną adaptację (i ewentualnie zmianę niektórych elementów) normy do zasadniczych celów i form danego postępowania, jak również pełne uwzględnienie charakteru i celu danego postępowania oraz wynikających stąd różnic w stosunku do uregulowań, które mają być zastosowane (zob. np. uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z 15 września 1995 r., III CZP 110/95, OSNC 1995, z. 12, poz. 177). Rozważając przeto problem odpowiedniego stosowania art. 394¹ k.p.c. w postępowaniu egzekucyjnym, trzeba uwzględnić, że kwestia zaskarżania postanowień wydanych w tym postępowaniu została uregulowana w art. 767⁴ § 1, 2 i 3 k.p.c. Stosownie do § 1 tego artykułu, w brzmieniu ustalonym ustawą z dnia 2 lipca 2004 r. (Dz.U. Nr 172, poz. 1804), zażalenie przysługuje na postanowienie sądu w wypadkach wskazanych w ustawie. Według § 2, w brzmieniu ustalonym ustawą z dnia 22 grudnia 2004 r. (Dz.U. z 2005 r. Nr 13, poz. 98), na postanowienie sądu drugiej instancji wydane po rozpoznaniu zażalenia skarga kasacyjna nie przysługuje. I wreszcie, w myśl § 3,

dodanego przez ustawę z dnia 22 lipca 2010 r. (Dz.U. Nr 155, poz. 1037), w sprawach egzekucyjnych skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia nie przysługuje. Jak zatem wynika z przytoczonych unormowań, ustawodawca w sposób wyraźny wyłączył możliwość odpowiedniego stosowania w postępowaniu egzekucyjnym przepisów o skardze kasacyjnej i skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia. Uwzględnienie tych unormowań prowadzi do wniosku, że nie ma również podstaw do stosowania w postępowaniu egzekucyjnym art. 394¹ k.p.c. Wobec niedopuszczalności skargi kasacyjnej oraz skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, odpowiednie stosowanie przepisów art. 394¹ § 1 pkt 1 i § 2 k.p.c. nie wchodzi w ogóle w rachubę. Nie ma tym samym argumentów przemawiających za stosowaniem art. 394¹ § 1 pkt 2 k.p.c., ponieważ przepis ma charakter wyjątkowy i jako taki podlega wykładni restryktywnej. W konsekwencji, jego odpowiednie stosowanie prowadzić musi do wniosku, że w postępowaniu egzekucyjnym nie może on być w ogóle wykorzystany (por. postanowienie Sądu Najwyższego dnia 14 marca 2012 r., II CZ 188/11, nie publ.). Dlatego też Sąd Najwyższy na podstawie art. 373 w związku z art. 370, 397 § 2, 398²¹ i 394¹ § 3 k.p.c. odrzucił zażalenie jako niedopuszczalne.

Na marginesie zauważa się, że Sąd Okręgowy winien sprostować zaskarżone postanowienie - wskazana liczbowo w sentencji kwota, jako zasądzona solidarnie od dłużników na rzecz wierzyciela, nie jest tożsama z kwotą wskazaną słownie.

O kosztach postępowania zażaleniowego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 w związku z art. 108 § 1 i art. 391 § 1, art. 398²¹ i art. 394¹ § 3 k.p.c. oraz § 6 pkt 3 w związku z § 12 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.).